

HET AVONTUUR OP MUILDIERHERT EN GAFFELBOK

"Een perfect voorbeeld van hoe kennis, ervaring, goed materiaal en zelfvertrouwen tot een goed resultaat kunnen leiden."

Soms val je met neus in de boter. Het overkwam Hans Brinks (1980) vorig jaar oktober. Omdat zijn werkgever, Hans Hofman van Hofman Top Sport uit Notter niet kon, mocht Brinks in zijn plaats naar Grand Island, Nebraska, USA. Naar Hornady, een Amerikaans munitiefabrikant met als filosofie 'Ten bullets through one hole.'

In Grand Island kreeg Brinks de eerste dag een rondleiding door de fabriek en een presentatie van een nieuwe kogelpunt, de A-TIP. 'Ten bullets through one hole' was in 1949 het uitgangspunt van Hornady in het streven naar perfectie. Met de nieuwe A-TIP kogelpunt gaat Hornady een stap verder: 'Ten bullets through an even smaller hole'. De patroon is ontwikkeld om op grote afstand wild te schieten. Afstanden van ver boven de 200 meter zijn in Amerika namelijk eerder regel dan uitzondering. Hornady wil jagers en sportschutters optimaal laten presteren. Aan het materiaal mag het niet liggen.

Prairie dogs

Om te wennen aan de grote afstanden gingen de gasten eerst proefschieten op een in het veld ingerichte schietstand. Op 1.000 yards, zo'n 900 meter, werden metalen klepels opgehangen waarop geschoten moest worden. Om schutters te ondersteunen, heeft Hornady een app ontwikkeld waarin gegevens als soort patroon, windsnelheid en -richting en afstand worden ingegeven. Met de uitkomst wordt de ballistische toren op de richtkijker ingesteld. Terwijl ze daar lagen te schieten, zag Brinks op 400 meter een paar *prairie dogs* uit de grond komen. Dat is geen hond maar meer een soort eekhoorn en zo groot als een konijn. 'Shoot them', zei de outfitter naast hem. Brinks maakte gebruik van de horizontale hoogtelijntjes in de richtkijker en schoot in één keer raak. 'De ballistische toren instellen kost te veel tijd en je moet goed onthouden wat je gedaan hebt. Dus vandaar dat ik de hoogtelijntjes gebruikte. Dat werkt altijd goed.'

De dagen erna zou er gejaagd gaan worden in Casper, Wyoming, een van de dunst bevolkte staten met in het noordwesten het beroemde Yellowstone National Park. Het zou meer dan acht uur rijden zijn, van Nebraska naar Wyoming. Voor Amerikanen trouwens heel gewoon. Maar het liep iets anders. Vanwege sneeuwstormen halverwege de route werd besloten om te gaan vliegen, tussen de sneeuwbuien door; superde-luxe met een privéjet van Hornady. In het hotel in Casper aangekomen kregen ze tien minuten om zich klaar te maken want er moest gejaagd worden. Na een halfuurtje rijden kwamen ze bij een hek met een bord 'Private hunting area' erop. Daarachter ligt een jachtveld van maar liefst 80.000 hectare, net zo groot als ruim de helft van de provincie Utrecht.

De verraderlijke canyons

Op het eerste gezicht lijkt het gebied vlak maar overal zijn *canyons* van soms wel 20 tot 30 meter diep. Bovenop de 'vlakke' lopen de *pronghorns* (gaffelbok - een soort antilope) en in de sleuven en de *canyons* lopen de mule deers, een soort grote white tailed deers. In het Nederlands heet een *mule deer* een muilidierhert. Vanwege zijn grote oren doet het namelijk denken aan een muilidier. Een hert heeft een gewei en kan tot over de 200 kilo wegen. Hindes zijn een stuk kleiner en wegen tot zo'n 75 kilo. De gaffelbok, ook wel gaffelantilope genoemd, is niet nauw verwant aan de antilopen in Afrika. Hij lijkt qua grootte en gewicht op ons damhert. Beide geslachten hebben een gaffelgewei. Dat van het vrouwtje is een stuk kleiner dan die van het mannetje. De gaffelbok is na de jachtluipaard het snelste landdier op aarde. Zowel het muilidierhert als de gaffelbok werpen hun gewei jaarlijks af. Bij de gaffelbok is dat verrassend omdat het gewei meer op hoorns lijkt, zoals

bij een gems. Er zijn overigens geen regels over 'de zoveelste kop' of 'toekomstbok'. Het dier met het grootste gewei wordt geschoten.

Om de jacht en het beheer te reguleren, kopen jagers *tags* (loodjes) van de staat. Hornady had voor dit seizoen zes *tags*; het vorig seizoen geen. Dus de gasten waren in een bevoorrechte positie. De *tags* zijn op naam. Is een dier geschoten, dan gaat de *tag* met plakband om de poot, de handtekening erop en een deel wordt afgescheurd. Volgens Brinks bijna nog strenger dan in Nederland. En iedereen houdt zich eraan terwijl er nauwelijks controle is. Brinks: 'Ik hou er wel van. Je bent tenslotte aan het jagen, niet aan het stropen.'

De dag dat Brinks aan de beurt was om een muilidierhert en een gaffelbok te schieten, reden ze 's morgens om zeven uur weg. Na een paar uur in het gebied te hebben rondgereden, werd eindelijk een geschikt muilidierhert gevonden. Tot die tijd was de een te klein, de ander een hinde in plaats van een hert en ga zo maar door. Maar onverwachts zag Brinks vanuit zijn ooghoeken een hert weglopen dat zomaar eens aan de eisen zou kunnen voldoen. De terreinwagen werd meteen geparkeerd en Brinks en de outfitter liepen naar de plek waar het hert het laatst gezien was. Al bersend liepen ze het hert achterna totdat ze hem weer zagen en een goede positie vonden om het hert te schieten. Brinks klapt de bipod uit, gaat liggen en legde aan. Alleen ... het bleken twee muilidierherten te zijn. De outfitter gaf hem de opdracht de voorste te schieten. Zonder aarzelen was het schot eruit en lag het hert op de plaats. Een perfect voorbeeld van hoe kennis, ervaring, goed materiaal en zelfvertrouwen tot een goed resultaat kunnen leiden. Door

de adrenaline had Brinks niet in de gaten dat hij in een cactus lag. Hij heeft nog vier weken last gehad van kleine etterende plekjes waar de naalden hem prikten.

Na de lunch, die bestond uit cola, chips, broodjes met mayonaise en kalkoen erop, een zak pretzels en beef jerky (gedroogd rundvlees), ging het gezelschap weer jagen. Voor Brinks gingen ze op zoek naar een gaffelbok. Na een tijdje rondgereden te hebben, zag de outfitter een geschikte bok op vlakke staan. Hij draaide de terreinwagen wat bij zodat Brinks zijn buks muurvast tussen het portier en de spiegel kon leggen. Ook de gaffelbok lag op de plaats.

Omdat ze de buit de vorige dag al binnen hadden, gingen ze de dag erop prairie dogs (prairiehonden) 'opruimen'. Het zijn volgens de Amerikanen net ratten. Ze dragen allerlei ziektes bij zich en graven kuilen waar de black angus koeien, die veel in die omgeving gefokt worden, veel last van hebben. Er werd onder andere geschoten met een .220 Swift V-MAX van Hornady, 55 grains (= 3,56 gram). Heel snel, heel vlak en weinig terugslag. Perfect voor de prairiehonden. Die blijven trouwens ook na het schot gewoon boven de grond en zijn dus uitstekend te bejagen.

Beheren of jagen?

Brinks heeft het idee dat Europeanen 'meer' jager zijn dan

Amerikanen. Zij beheren meer dan dat ze echt jagen. 'Wij Europeanen zien het wild eerder, leveren meer inspanning om aan het wild te komen en hebben meer kennis. De Amerikanen schieten eerder 'een beest dood vanwege beheer'. Waar de Amerikanen wel heel goed in zijn, is het geschoten wild terugvinden. In zo'n ogenschijnlijk vlak terrein is het van groot belang om een vast punt te zoeken voor het geval dat een dier in een *canyon* verdwijnt.' Brinks probeerde een paar keer de plaats te bepalen waar een beest viel maar het bleek toch heel lastig. Amerikanen daarentegen zijn er veel behendiger en ervaren in en rijden meestal rechtstreeks naar het dier toe. Het gebruik van afstandsmeters helpt natuurlijk maar kennis van het soort omgeving is toch wel heel belangrijk.

Al met al was de reis een bijzondere ervaring. Jacht heeft in Amerika een heel andere dimensie dan in Europa. Ook het omgaan met wapens en munitie is anders. Brinks heeft een pakkend voorbeeld: 'Als je in Nederland in een jaar tijdens de jacht een doos patronen wegschiet, dan heb je meestal een mooie tijd achter de rug. Daarom kopen de meeste jagers drie tot vier dozen patronen zodat ze een paar jaar vooruit kunnen. Als je die hoeveelheid in Amerika koopt, dan vragen ze je wat je dan in het weekend gaat doen als je door je patronen heen bent. Amerikanen kopen 500 of 1.000 patronen tegelijk. Dan kunnen ze wel even vooruit.' 🐾

